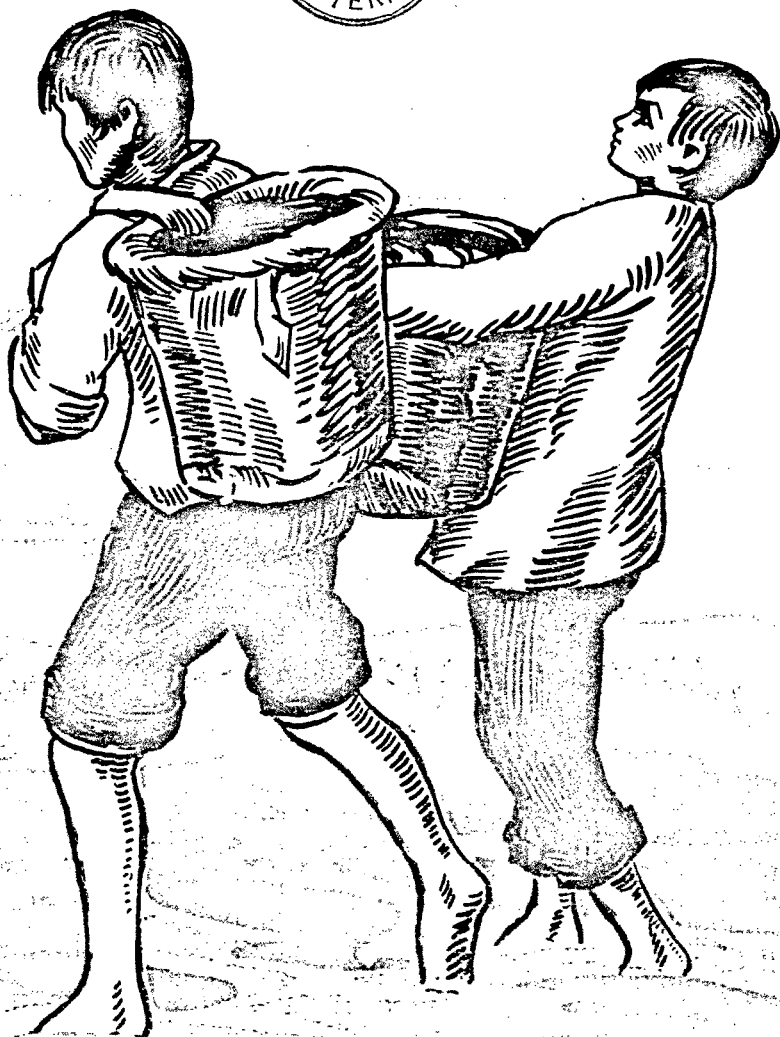

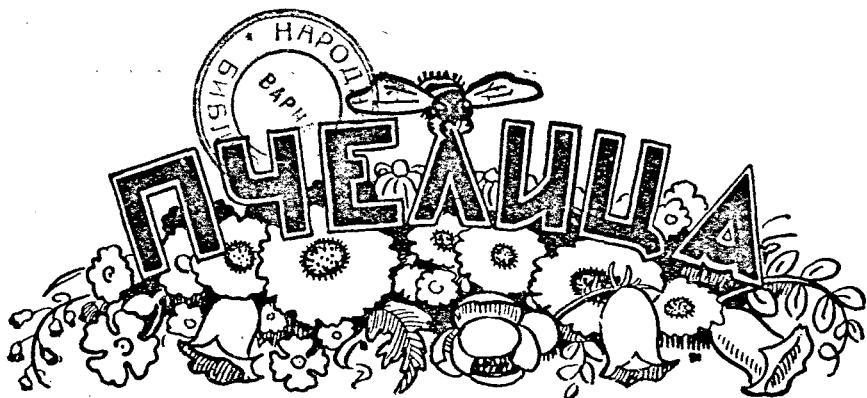
ПЧЕЛНИЦА

Год. V

Кн. 8

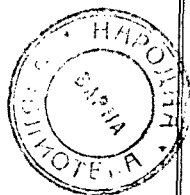
Година пета.

М а й

Книжка 8

Дветъ рибарчета.

Ношний риболовъ бѣ
ни добъръ, ни лошъ :
носятъ двама по единъ
само пъленъ кошъ.

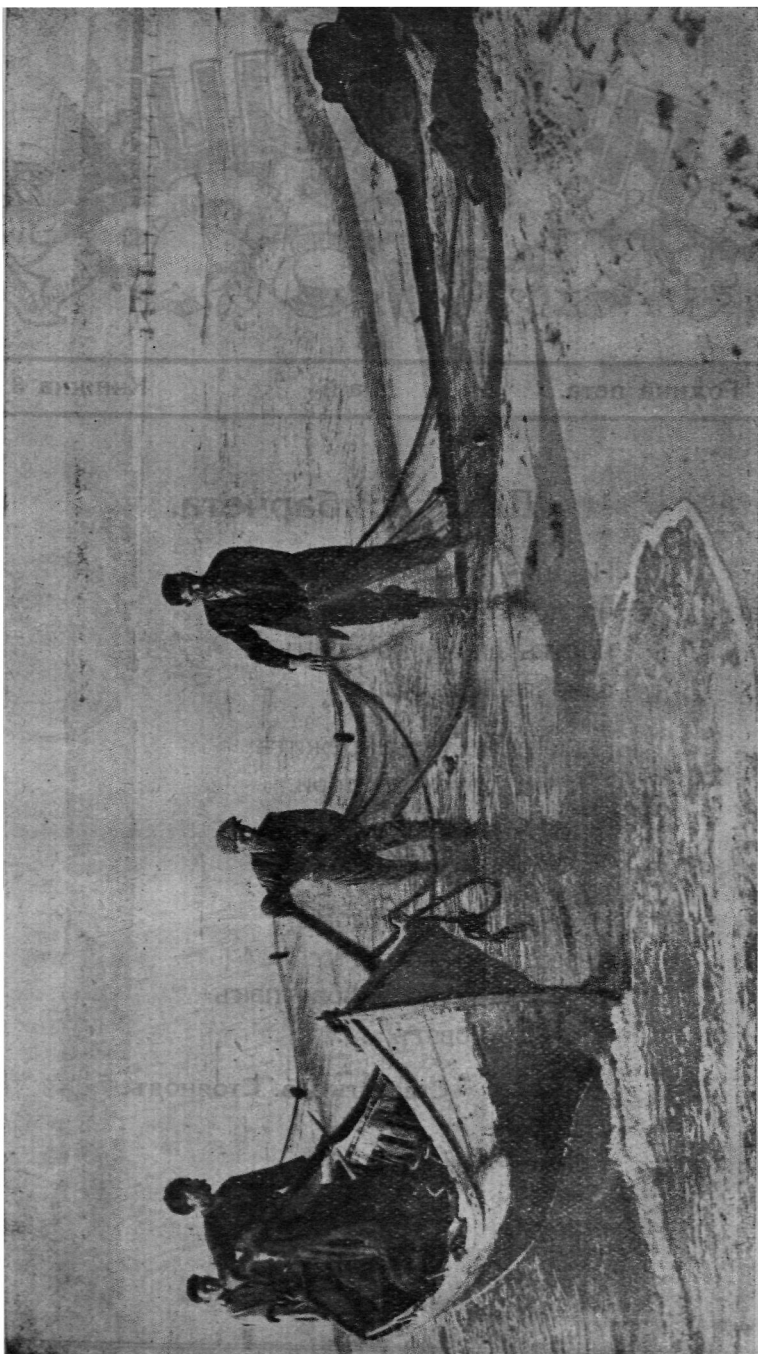

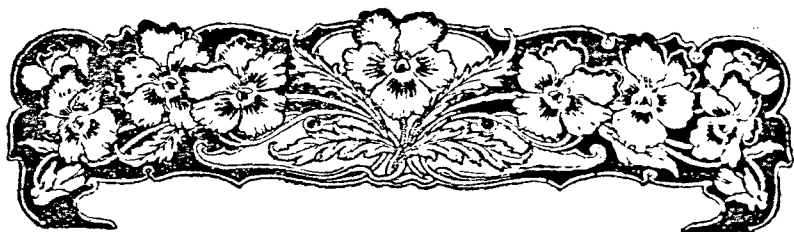
Теглиха тѣ мрежитѣ
съ други до зори.
Лесничко не е това, —
тѣй ги измори.

И сега тѣ къмъ дома
бързатъ да поспятъ,
че нощесъ ще трѣбва пакъ
риба да ловятъ. . .

Стефанъ Ив. Стояновъ.

Р и б а р и.

(Разказъ).

На 4—5 километра отъ града, на южния високъ брѣгъ на залива е кацнала като чайка бѣла кжщица. Тя е недалечъ отъ брѣга и нейнитѣ обитатели сж свикнали съ рева на морето презъ дългитѣ зимни нощи. Презъ единъ мраченъ есененъ день тѣ безпокойно се вслушваха въ бученето му, което все повече се усиляше. Морето имаше сивъ цвѣтъ. Вълнитѣ се надигаха, гонѣха се като подплашени коне и съ храстъ се разби- ваха въ брѣга.

Въ кжщицата бѣше майката съ дветѣ си момчета, 9 — годишниятъ Васко и 11 — годишниятъ Колю. Нѣколко пѣти вече дветѣ момчета излизаха навънъ и се вираха въ морето. Тѣ очакваха баща си. На разсъмване той бѣше отишълъ на ловъ за риба и трѣбваше вече да е въ кжщи. Наистина животътъ на рибаритѣ не е лесенъ и семейството на рибаря Иванъ знаеше това. Но днешниятъ день е тѣй мраченъ и не- радостенъ, че тѣ съ свити сърдца очакваха завръщането му.

*

Часътъ бѣше петъ. Смрачаваше се. Морето не готвѣше нищо хубаво за тѣзи, които замръкнаха въ него. Иванъ напръгаше здравитѣ си рѣце и неговата „Чайка“ пѣргаво се мѣташе надъ вълнитѣ. А тѣ я блъскаха, заливаха и пълнѣха съ вода. Той се бѣ отправилъ къмъ града. Искаше да продаде рибата си и тогава да се прибере въ кжщи. Дали ще може да се добере

до пристанището? То не е далечъ, но борбата съ вълнитѣ е тежка и изморителна.

— Ще стигна, ще стигна, мислѣше си Иванъ, нѣма да ме победи тази буря. И съ по-страшни съмъ се борилъ!

— А вий потрайте още малко, азъ скоро ще бжда при васъ!

Иванъ се загледа по посока на кжщицата си и сякашъ забрави, кжде се намира. Той виждаше огриженото лице на жена си и замисленитѣ очи на своитѣ момчета. Иванъ се сепна и изпусна едната лопата. Една силна вълна блъсна лодката. Тя се наклони на страна, гребна вода, но пакъ се изправи. Иванъ успѣ да хване лопатата. Той бѣше спасенъ. Скоро той вли-заше въ пристанището цѣлъ мокъръ и лодката му до половина пълна съ вода.

Скоро продаде рибата и се отби въ пристанищната гостилничка да си почине. Той поседя малко.

— Кжде? — попита единъ старъ рабаръ.

— Трѣбва да си ходя. Чакатъ ме.

— Пеша ли?

— Не, много ще закжснѣя, отговори Иванъ. — Ще изпразня лодката и ще прекося залива. Тѣй ще съкратя пжтя.

— Лудъ ли си, Иване? намѣси се единъ другъ рибаръ. Въ такова време пакъ да трѣгвашъ по морето! Залива какъ да е ще минешъ, но скалитѣ до брѣга сж опасни. Отъ вълнитѣ тѣ не се виждатъ, пѣкъ и месеца го нѣма, облачно е.

Иванъ сложи ржка ра рамото му и каза, като се усмихваше:

— Като че ли и ти на мое мѣсто не би го направилъ. Хайде да не говоримъ повече, ами да трѣгвамъ, че времето не чака.

Пѣкъ и струва ми се, морето поутихна. Лека нощъ!

— Лека нощъ и добъръ пжтъ! извикаха нѣколко гласове.

Иванъ изгреба водата отъ лодката, натисна лопа-

титъ и „Чайка“ като клинъ се врѣза въ мрака. Нощта не бѣше отъ най-тъмнитъ. Месецътъ, макаръ и скритъ задъ облацитъ, пращаше слаба свѣтлина.

Но Иванъ се бѣше излъгалъ.

Морето не бѣше се укротило, то бѣше станало още по-бурно. При това той почувствува и умора. Да се върне въ пристанището, бѣше късно. Той бѣше изминалъ вече половината пѣтъ.

Сега оставаше най-опасното: скалитъ. Иванъ върваше, че ще намѣри пѣтя между тѣхъ; нали той отъ малкъ познаваше тѣзи мѣста на крайбрѣжието? Само не трѣбва да остави да го надвие умората. Тогава може да кара или въ лѣво, или въ дѣсно и ще се сблъска съ скалитъ. Веднажъ провере ли се между тѣхъ, вълнитъ сами ще подхванатъ лодката и ще я изтласкатъ на брѣга.

Лодката наближи опасното мѣсто.

— По-въ лѣво, по-въ лѣво трѣбва да карамъ, мислѣше си Иванъ и наблѣгаше съ все сила дѣсната лопата. И той се излъга днесъ за втори пѣтъ. Една грамадна вълна грабна лодката и я тласна напредъ. Дѣскитъ изспрацѣха, лопатата се счупи.

— Скалитъ! помисли съ ужасъ Иванъ.

Лодката се напълни съ вода.

Следната вълна я обърна. Иванъ падна въ шумящата бездна и усети остра болка въ колѣното. Свѣтли кржгчета заиграха предъ очитѣ му. Тѣ ставаха все по-малки и по-малки и най-после го обгърна непрогледна тъмнина. Иванъ не виждаше и не чуваше вече нищо. Една вълна го отнесе и скри. И „Чайка“ изчезна. Само вълнитѣ продължаваха да се разбиватъ въ скалитѣ и да догонватъ брѣга, сякашъ нищо не бѣше се случило. . . .

*

Въ бѣлата кжщица царѣше голѣмо безпокойство. Децата продължаваха да излизатъ и да се ослушватъ въ тъмнината. Облацитѣ бѣха се разпрѣснали и месецътъ позлатяваше околността. Васко тръгна по пжтеката къмъ брѣга. Когато го наближи той съзрѣ на пѣсъка единъ черенъ предметъ. Васко се спрѣ, обзе го страхъ. Но той скоро се престраши и направи още нѣколко крачки. — Човѣкъ е, ето ясно се виждатъ краката и ржцетѣ.

— Боже, да не е татко? Едва чуто промълви Васко. И той хукна назадъ. Краката му се подкосиха. Васко усѣщаше, че още малко и ще падне. Той стигна до вратата, блѣсна я и се хвърли къмъ майка си.

— Мамо. . . мамо. . . тамъ на брѣга лежи. . . той е. . . татко! Бързай мамо! Майка му го улови за ржка и изхвъркна навънъ. Следъ тѣхъ притича и Колю. Непознатия лежеше на грѣбъ. Когато се надвесиха надъ него, дветѣ момчета познаха баща си. Тѣ заплакаха. Майка имъ сложи ухо на гърдитѣ му.

— Не плачете, деца! Помогнете ми да го пренесемъ, не е още късно. Ще го спасимъ!

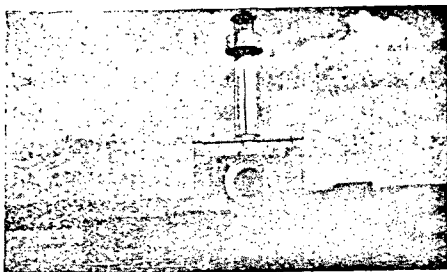
Дветѣ момчета почувствуваха голѣма сила въ слабитѣ си мистци. Тѣ понесоха ведно съ майка си безчувствения си баща и не усѣщаха тежестта на товара си. Въ кжщи следъ като го изчистиха отъ водораслитѣ и водата, тримата започнаха да го разтриватъ. Потъ се лѣзеше отъ челата имъ, но усилията имъ като че ли бѣха напраздно.

Все пакъ тѣ не губѣха надежда. Най-после! . . . Слаба въздишка се изтрѣгна изъ гърдитѣ на баща имъ. И тримата нададоха радостенъ викъ. Скоро Иванъ отвори очи, и ги позна.

— Вий ли сте, моитѣ момчета? проговори той съ слабъ гласъ. — Седнете отъ дветѣ ми страни! Той ги хвана за ръце и заспа. Тѣ знаеха, че това е здравъ сънъ, следъ който баща имъ ще бѣде пакъ напълно бодъръ. Когато се събуди, той ще имъ разправи, какъ се е борилъ съ вълнитѣ и тъмнината. . .

На огнището къкрѣше весело котлето съ сладка чорбица. Въ къщата на рибаря бѣше пакъ топло и приятно.

Стефанъ Ив. Стояновъ.

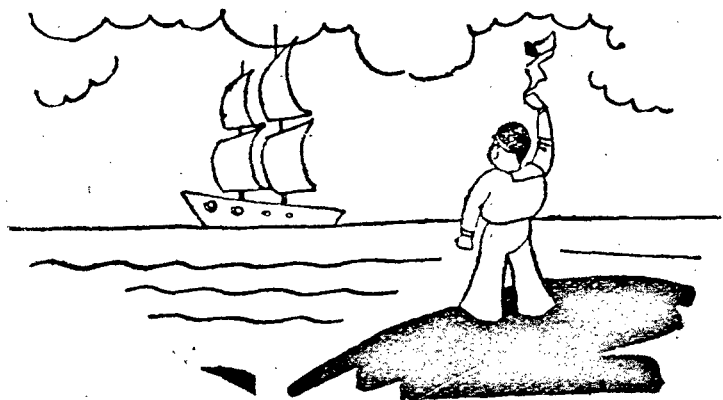
К а р т и н к а.

На пѣсъка изтегнатъ азъ лежа и гледамъ чистото небе. Краката ми обливатъ — галятъ вълнитѣ на Черно море.

Пладне. Слънцето прежуря. Роякъ деца немирно се боричкатъ тамъ. Безброй прѣски ги обливатъ и тѣ се гуркатъ въ топлитѣ води.

Средъ шумъ, викъ и веселби обгарятъ тѣ крехитѣ си тѣла. Вълнитѣ биятъ младитѣ гърди, а тѣ надаватъ викъ; „Ура!“

Виолетка.

Момчето, което отъ сѣверъ направило югъ.

(Разказъ).

Слънцето залѣзваше. На едно осамотено островче стоеше едно момче и махаше съ кърпа. Далечъ изъ морето плуваше корабъ. Моряцитѣ, които бѣха на стража, забелѣзаха махането, дадоха сигналъ и отправиха кораба къмъ брѣга.

Момчето радостно посрещна своитѣ спасители.

— Какво искашъ? — попитаха го моряцитѣ.

— Преди три дни плувахъ на единъ параходъ. Падна гжста мжгла, парахода се заблуди изъ морето. Яви се силна буря и отъ силното вълнение паднахъ въ морето. Брѣга бѣше близо, та лесно изплувахъ. Моля Ви, вземете ме съ васъ. Ще умра отъ гладъ тукъ.

— Добре, ела съ насъ! — казаха му моряцитѣ.

Момчето се качи на кораба и почна да го разглежда. Горѣ на палубата то видѣ купища ножове, пушки и саби. То подигна единъ ножъ, погледа го и го окачи на пояса си. Следъ това дойде до мряка, който бѣ на постъ, и го попита:

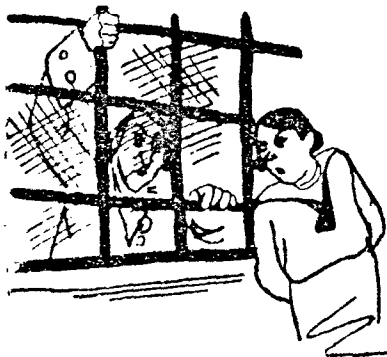
— Вашиятъ капитанъ позволява ли да се носи ножъ?

— Капитанътъ ли? Ние не го слушаме.

— Ами где е сега той? — заинтересова се момчето.

— Хе, тамъ, — каза морякътъ, и посочи едно малко прозорче.

Презъ нощта, когато всички се прибраха въ каютитѣ си да спатъ, момчето доближи прозорчето и видѣ едно блѣдо лице съ пламени очи.

— Вие ли сте капитана? — попита то човѣка.

Той кимна съ глава.

— Какво ще заповѣдате? — повторно запита момчето.

Но капитанътъ не отговори докато не се увѣри, че другъ не слуша разговора имъ.

— На кораба е натоварено злато. Моряцитѣ искатъ да го взематъ и откаратъ на сѣверъ въ Мексико.

— А за кжде е това злато?

— На югъ, въ Буенавентура, отговори капитана. Минахме нощъ всички пристанища, та никой не ни видѣ.

— Неможе ли да се върне кораба назадъ? Какъ да се помогне? замисли се момчето.

— Ахъ, да има нѣкой да ни спаси! тихо промълви капитана.

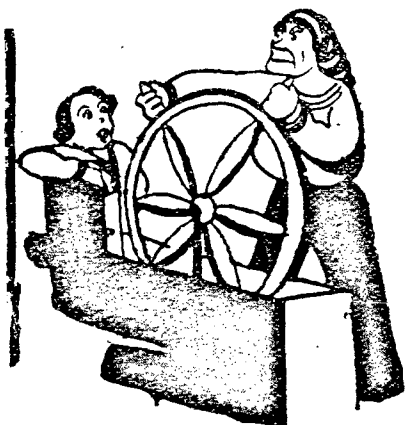
Радостна мисль озари момчето. То се отдѣли отъ затворническото прозорче и се отправи къмъ капитанското мостче.

— Мога ли да постоя тукъ и да се уча какъ се управлява кормилото? запита то моряка, който въртѣше колелото,

— Може. Гледай, ако нѣмашъ работа.

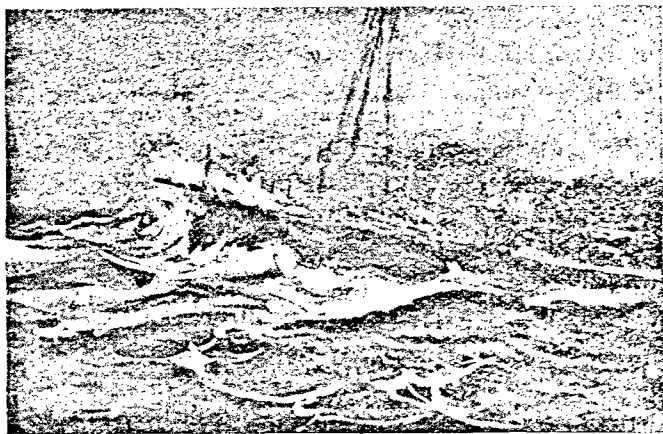
Момчето доближи и се наведе надъ компаса. Веднага иглата на компаса затрептѣ и се насочи къмъ югъ, гдето я тѣглеше ножа отъ пояса на момчето.

Морякът не забелѣза това. Момчето продължаваше да наклонява компаса все на югъ. Морякътъ възви-ваше постепенно кор-милото на югъ, като помисли, че се е заблудилъ въ нощта и сбъркалъ пѣтя. При зори тѣ стигнаха едно при-станище. То бѣ Буена-вентура. Тукъ отдавна чакаха пристигането на кораба съ златото и се тревожиха за двуднев-ното му закъснение. Влѣзе стража въ ко-раба и освободи капи-тана. Той прегърна момчето, благодари му предъ всички за неговата смѣлостъ и го възнагради.

Изъ града се разнесе славата на това малко мо-ряче. Кметътъ на Буенавентура нѣмаше деца. Той оси-нови това момче и го прати да се учи въ морското училище. После то стана добъръ капитанъ. Неговитѣ моряци го сочеха съ прѣстъ и казваха: то направи отъ сѣверъ — югъ.

Прев. отъ сръбски М. Дончевъ.

Карменъ Силва.

Мравунякътъ.

(Продължение отъ кн. 7).

Вечерята Флорика легнала най-късно отъ всички. Както винаги, тя и тази вечерь обиколила куклитѣ си, нагледала ги добре ли сж завити, и съ свѣтулка на пръстъ прегледала да ли сж затворени всички врати и следъ това се върнала въ стаята си. Винаги спѣла дълбокъ сладкъ сънь, но днесъ се дълго мѣтала въ леглото си; ставала, пакъ лѣгала и сънь не я хващаль. Станало ѝ горещо, много горещо. Никога въ палата не ѝ се виждалъ въздуха недостатъченъ. Искало ѝ се да излѣзе горе, но я било страхъ да не я чуе нѣкой и трѣгне следъ нея. Много пжти тя, принудена отъ мравкитѣ, трѣбвало да повтаря жестокитѣ си обещания, че никой нѣма да влиза въ мравуняка, нито пъкъ тя да излиза вънъ, та сърдцето ѝ се кжсало отъ мъжи.

Сутринята тя станала много рано и всички се очудили, като видѣли, че царицата сама си е наредила кривата. Работейки, тя често се вслушвала въ шумоленето на гората. По обѣдъ, когато тя се върнала въ стаята си, мравкитѣ уплашено дотърчали при нея:

— Вчерашниятъ лошъ човѣкъ пакъ дойде, — казали тѣ, — копае вредъ около гората! . . .

— Оставете го! Той нищо нѣма да ни направи, спокойно казала царицата, но сърдцето ѝ тѣй силно забило, че едва дишала. Развълнувана, тя се разхождала отъ едно мѣсто на друго, ту пъкъ забелѣзвайки, че на куклитѣ ѝ липсва въздухъ, ги изнисала вънъ и скоро пакъ се връщала вжтре; често давала противорѣчиви заповѣди. Мравкитѣ не могли да разбератъ

какво е станало съ любимата имъ царица и гледали повече да работятъ, та да я зачудятъ съ високохудожествената си постройка. Тя разсѣено ги гледала и даже не ги похвалявала.

Всѣки день около палата се чувалъ конски тропотъ, но Флорика не се и подавала вѣнъ. Тя почувствала въ себе си особено чувство къмъ хората, каквото до сега не била изпитвала. Тя си спомнила за село, за тѣхната кжща, за гроба на майка си, който още не е навѣстила.

Слѣдъ нѣколко дена тя съобщила на поданниците си, че желае да навѣсти гроба на майка си. Уплашени мравките я запитали не ѝ ли омръзна вече тукъ, щомъ си спомни за родината?

— О, не — отговорила Флорика, — азъ само искамъ да се поразходя и привечеръ пакъ ще бжда при васъ.

Тя не искала да вземе свитата съ себе си. Обаче нѣколко мравки тайно я слѣдили отдалечъ. Всичко ѝ се виждало измѣнено; трѣбва дълго време да не е излизала вѣнъ. И тя почнала да изчислява за колко време мравките сж издигнали тая купчина. Следъ дълго скитане тя не могла да намѣри гроба на майка си, защото билъ обрасълъ съ бурени и трева, та трѣбвало да скита и рови изъ гробищата, гдето всичко ѝ се виждало чуждо и непознато. Мръкнало, а тя още търсила гроба и не го намирала. Изведнажъ чула гласа на непознатия момъкъ. Тя искала да избѣга отъ него, но той я здраво обхваналъ и заговорилъ. Говорилъ ѝ тѣй нежно и сладко, че думите му достигнали до сърцето ѝ, а тя смирено навела глава и слушала. Приятно ѝ било да слуша като говорятъ хората за дружба, за любовъ. . . . И когато се мръкнало добре, тя си спомнила, че не е захвърлено сираче, а царица, която е забравила дълга си, че мравките ѝ сж запретили да се срѣща съ хората и бързо избѣгала отъ царския синъ. Той я наричалъ съ най-ласкави имена и тичалъ следъ нея до планината, гдето тя го молила и прок-

линала да я остави. Той се върналъ чакъ, когато тя му обещава да го види пакъ на другия день.

Тихо, на пръсти се промъкнала тя презъ коридоритъ и нѣщо страшно ѝ станало. Тя чула, че нѣщо се бърза изъ двореца. Може пъкъ тъй да ѝ се струва само отъ силното биене на сърдцето ѝ, защото всичко утихнало, щомъ спрѣла да върви. Най-после стигнала въ стаята си и отмаляла паднала на леглото, но немогла да заспи. Тя чувствала, че нарушила клетвата си. Кой вече ще я уважава и почита, когато не помни думитъ си? Тревожно се мѣтала тя въ леглото си. Гордостъта ѝ се сломила, като си спомнила умразата и отмъщението на мравкитъ. Тя се подигнала полека на лакътя си, услужала се и доловила нѣкакво таинствено бързане, тичане и работа. . . Сѣкашъ планината оживила.

Почувствайки близостъта на утринната заря, тя подигнала завесата отъ рози и искала да излѣзе горе на чистъ въздухъ. Но тя останала поразена, като видѣла входа запушенъ съ борикови игли. Отишла къмъ втори, къмъ трети входъ — напраздно: всички входи били здраво задрѣстени съ борикови игли. Тя почнала да вика. Прѣзъ малкитъ невидими дупчици се появила тълпа мравки.

— Азъ искамъ да излѣза вънъ! — строго извикала тя.

— Не! — казали мравкитъ, — ние нѣма да те пустнемъ, защото ти ще избѣгашъ отъ насъ.

— Значи не ме слушате?! . . .

— Слушаме те за всичко, но не и за това. Убий ни! Ние сме готови да умремъ за доброто на всички, само да спасимъ честъта на царицата си.

Флорика навела глава, заплакала, молила се да ѝ върнатъ свободата, но жестокитъ сѣдии мълчали. Слѣдъ минута тя останала сама въ тъмнината. Колко плакала, молила се, кжсала златнитъ си коси! Започнала да си проправя пътъ съ нежнитъ си прѣстчета, обаче изровеното веднага бивало пакъ запушвано. Тя се отчаяла, паднала на земята въ отчаяние.

Мравкиѣ ѿ донесли цвѣтя, медъ и роса за да уто-
лятъ жаждата ѿ, но тжгата ѿ не могли да разпрѣс-
натъ. Опасявайки се, че плачѣтъ и виковетѣ ѿ ще се
чуятъ вѣнъ, тѣ затрупали все по-високо и по-високо
отвѣнъ докато образували цѣла планина. Тази плани-
на хората нарекли „Фурника“ (Мравунекъ).

Овчариѣ разправятъ, че въ планината всѣка ти-
ха нощъ се чувало конско цвилене и тропотъ, а да-
лечъ подъ земята се чувалъ плачѣтъ на Флорика
който горското ехо повтаряло.

Превелъ отъ ромѣнски Каменовъ.

М а ѿ.

Свѣтло, топло слънце грѣе,
Съ лжчи си играе,
И гората зеленѣе —
Съ красота сияе.

Свѣжи, росни сж цвѣтята,
Съ мирисъ напоени,
Бодри, здрави сж децата —
Весели, засмѣни.

Вакло стадо по баири
Си пасе овчаря,
И съ кавала като свери
Сякашъ проговаря:

„Какъ сж хубави полята
На чудесни Мая,
Какъ сж ведри небесата —
Само азъ ги зная!

Богданка Стайкова.

Мили деца, „Пчелица“ навърши и петата си година. Тя ви
даде осемъ книжки съ разкошни многоцвѣтни корици, хубави
приказки и стихове; папка и чуднохубавъ календаръ. Идушата
уч. година тя ще ви дойде още по-хубава, по-красива и по-весела.
Очаквайте я съ радостъ, деца!

Каролинъ Колнъ.

Малкиятъ скулпторъ.

Живѣло въ Англия едно малко момченце на име Артуръ. Неговиятъ баща билъ прочутъ скулпторъ. Артуръ нѣмалъ нито братче, нито сестриче и затова си играелъ самичекъ въ ателието на баща си. Тамъ той правѣлъ малки фигурки на животни отъ глината, която оставала отъ голѣмитѣ статуи на баща му. Той правѣлъ различни животни и то тъй хубави, че на когото ги покажелъ, веднага познавалъ дали е слонъ или куче, или коза. Това радвало малкия Артуръ и той съ по-голѣмо внимание работѣлъ своитѣ малки животни. Тѣ му били най-любимитѣ играчки.

Артуръ знаелъ много стари легенди за прочути скулптори и тѣхнитѣ статуи. Но най му се харесвала

една, въ която се разказвало какъ единъ гръцки скулпторъ, на име Пигмалионъ, направилъ една чудесна статуя на жена, която нарекълъ Галатея, и какъ започналъ да се моли на Бога, да оживи статуята му. Най-после молитвата му била чута и Галатея наистина оживѣла.

Като знаелъ тая легенда, малкиятъ Артуръ взелъ да се надѣва, че и нѣкоя отъ неговитѣ статуйки ще оживѣе,

стига да я направи хубава и точна.

И ето, той по цѣлъ день правѣлъ и развалялъ своитѣ животни, изпълненъ съ надежда и очакване.

Единъ день момченцето направило две зайчета, голѣми колкото истинскитѣ и самъ си ги харесалъ. Като сложилъ и единъ морковъ предъ тѣхъ, той плесналъ съ ржце и повикалъ баща си.

Стариятъ скулпторъ билъ смаянъ. Зайчетата били като живи. Оставало само да помръднатъ.

Разбира се, малкият Артуръ ги показалъ и на други хора и всички му казвали, че сж чудесни.

Вечеръта, преди да си легне, той ги сложилъ въ една кутия, захлупилъ я съ капакъ и я оставилъ до креватчето си. Когато баща му отишелъ да го целуне за лека нощ, Артуръ казалъ: „Татко, азъ ще се моля тази вечеръ, както скулптора Пигмалионъ и дѣдо Господъ ще оживи моитѣ зайчета.“ Тия думи биле казани съ такава наивна сериозностъ, че бащата се просълзилъ. Наистина, тая вечеръ Артуръ горѣщо се молилъ.

Щомъ се събудилъ сутринъта, той побързалъ да отвори кутията. И изведнажъ единъ радостенъ викъ огласилъ стаята. Чудото било извършено. Богъ чулъ искренната му молитва. Въ кутията нѣмало вече глиненни, а две живи пухкави малки зайчета, които сладко хрускали единъ соченъ морковъ.

Този день въ цѣлия свѣтъ нѣмало по-щастливъ човѣкъ отъ него.

Когато порастналъ, малкият Артуръ станалъ изкусенъ и прочутъ скулпторъ, по-прочутъ даже отъ баща си.

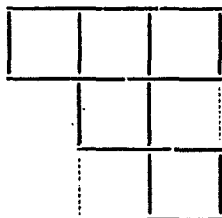
Прев. отъ английски Б. Стайкова.

Решение

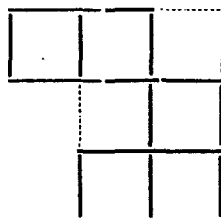
на задачата отъ кн. 7.

Ще се махнатъ само три клечки ще се получатъ 5 квадратчета. Ето така:

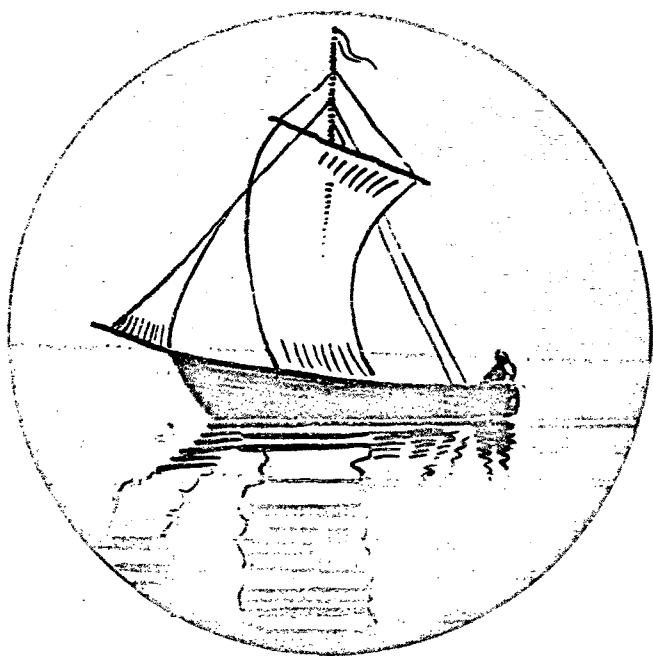

или

Решилъ по първия начинъ само Коста Станковъ уч. отъ III отд. Варна.

Другитѣ отговори съ 4 и 5 клечки не сж вѣрни.

Издава книжарница „Образование“ — Варна